

CAPUT XIX.

De Amygdalis Amaris.

Historia I.

 Iconiæ foemellæ d. 6. Novembr. 1678. hora 2. pomerid: præsentibus Cl. & Exc. D.D. Chrisophoro Hardero, D.D. Heinrico Scretæ, D. Joh. Heinrico Hillero Stuttgardiano & D. Theodoro Zwingero Basil. bolum ex amygdalis amaris contusis & parum aquâ humectatis, magnitudine nucis moschatae, in gulam infra laryngem intrusi; mox alium pari magnitudine, quem statim iterum excussit: in pavementum locata aliquo usque incessit nec nutans aut temulenti instar vacillans: ad facilitandam boli deglutitionem, boli forte in faucibus hærentis aquam infudimus, quæ tamen tota inclinato collo rursus emanavit. Igitur tertium bolum fortius compactum infra laryngem in gulam trusi, & blanda manu ventriculum versus promovi, quem ipsa met verò deglutitionis motu quoque ulterius propulit. Dum quartum bolum præparo, caput ipsi subito & violenter retrorsum trahitur, pes dexter succutitur, semel ore hiantæ aërem captavit; succutiendo semel adhuc pedem & caput retrahendo, brevissimo spatio & quo vix quispiam sexies orationem Dominicam enuntiaret, sine motu & sensu jacuit: pulsus cordis nihilominus ad latera sterni presso pectore, per aliquot momenta adhuc tactu percepi. Nulli motus, nullæ corporis agitationes observabantur, similes illis quibus suffocatio impendet, aut quibus collum illaqueatur: solummodo primum motus convulsivos animadvertimus, quibus tamen non rigebar; postea aliquid supervenit morbo potius attonito aut syncopi cardiacæ simile, nam sine motu & sensu diu jacuit cum oculorum obtenebra-

tione. Hora post obitum dum apertionem molior foris & intus insigniter caluit & sanguis ex vasis limpidior & fluidior emanavit, quàm aliàs in avibus observavi. Gula à pharynge ad orificium finistrum ventriculi incisa, intus aqua atrovirescente fluida madebat; pauca *amygdalarum am.* frustulâ aquâ hac diluta in illa fluctuabant: Ventriculus plenus erat terra & arenulis aqua ista dilutis, absque carnibus & ossibus: *Amygdalarum* nihil distinctè ferè apparuit, confusæ erant cum terra & arenulis. Omentum pingue erat; ejus & totius habitus pinguedo plane crocea & propè miniata & granulata erat. Corpus tubulosum à muco prorsus denudatum solummodo aquâ viridi perfusum fuit; intus habuit sulcos profundiores quàm ciconia pridie à me secta, angustius quoque debito erat ac si hæc gulæ portio ab *amygdalis* irritata se fortiter constrinxisset potius quàm aliter corrugata fuisset: Intestina flatibus distenta erant. Pulmones aëre turgiduli, eorumque vesiculæ conspicuæ & membrana circa claviculas, ubi aspera arteria cum gula pectus intrat, tensa & quasi expansa fuit. Sanguis circa regionem renis dextri fluidus, circa pectus in eodem latere partim fluidus partim intra membranas clausus, coagulatio cum portionibus fluidis apparuit. Cordis ventriculi ambo vacui, paucis grumulis cum sanguine fluido intra anfractus & circa oscula valorum superstitibus: reliquus sanguis, utpote dum calebat, adhuc fluidus, omnis emanavit abscisis vasis cordis magnis. In aspera arteria ne granum quidem *amygdalarum* inveni, at plurimos vermes ascaridibus similes, sed crassiores & longiores circa asperæ arteriæ primam divaricationem & in bronchiis vicinis; in glomerem coacti erant. Pylorus flavus, arête claudebatur. Duodenum uncias duas longum, admodum amplum, nucis juglandis capax, intus sulcis rectis præditum; videbatur quasi tertium additamentum ventriculi: Intestina reliqua minora parvo digito parem magnitudinem & crassitiem ad cæca retine-

runt:

runt: Foris nodos pisi dimidiati magnitudine plures visi, 20. numeravi, erant albi duri: plures in duodeno ad insertionem ductus bilarij & pancreatici, pauciores infra illam, nulli in fine ilei, in cæcis & in recto. Duodenum continuit chylum turbidum paucis arenulis permixtum: reliqua intestina ultra sex spithamas chylum puriorem mucosum alicubi albicantem, alicubi subcruentum: inde ad cæca mucum crassum turbidum frustillatim: ex cæcis foris pressis prodiit mucus chylosus turbidus: in recto parum muci crassi apparuit. In toto intestinorum tractu ne mica *amygdalarum amar.* à nobis inventa fuit, quamvis nec vomuerit, nec alvum exonerarit: Cloaca plena erat urina cretacea. Absterfo muco à duodeno ultra insertionem ductuum interna superficies rubebat. Ubi foris nodi in intestinis conspiciebantur, intus vidimus oscula aliquantulum prominula, labiis illorum quibusdam nigris & duris, quædam semen milij admittentia, quædam angustiora: foris pressis nodulis ex quibusdam prodierunt vermiculi vasis sanguiferis præditi, ex quibusdam mucus pellucidus: omnes cavernosi, lentis, etiam majoris corpusculi capaces: An glandulæ seu intestinorum tubuli, an vermium niduli fuerint, certo dicere non ausim: & quamvis nulli vermes in tota intestinorum capacitate occurrerint plures tamen in bronchiis morabuntur non ibi post obitum geniti, cum brevi postquam vivere desiit aperta fuerit, nec casu aliquo illuc dilati fuerint.

II.

Columbo adultiori d. 23. Nov. 1678. paulò ante 2. Vespert. præsentibus *Cl. D. D. Heinricho Scretæ, D. Hillero, & D. Zuvingero* paulò minus quam drachmam *amygdalarum amararum* non ex-corticatarum, minutim contusarum & in bolum coactarum in fauces trusi. Alæ unius pernis detonsis illam sivismus per con-clave ingredi, quod aliquo usque citra titubationem peregit:

interea ingluvies & collum inflari videbantur; mox pennæ in dorso & hinc cauda surrigebantur; paulopost epileptici instar in pavementum prosternebatur, alæ, pedes & collum motibus convulsivis exagitabantur ac imprimis caput, post aliquot contorsiones colli, retrorsum trahebatur statimque sine motu & sensu instar apoplectici prostratus mortuusque jacuit: quæ omnia tam celeriter peragebantur: ut vix aliquister vel ad summum quater orationem dominicam recitare potuisset. Asperæ arteriæ vulnusculum infixi, atque acrem inspiravi, sed frustranea operâ, nec enim vel minimum vitæ indicium rediit: Denudivi totum collum à pharynge usque ad sternum: Gula à pharynge ad ingluviem inflata & inflammata erat, prope pollicis capax, infarcta aliquot bolis *amygdalarum*: ingluvies tam à copiosis contentis, quàm à flatu admodum distenta fuit: Contenta erant lentes, avena & frustula *amygdalarum*; omnia prorsus ex succa & prope nec vel guttula liquoris imbuebantur: paulo rubicundior: reliqua portio gulæ, imprimis superficies interna corporis tubulosi irrigua erat ab humore fluido minus viscido, tenace minusque crasso, ac aliàs hoc in loco observatur, simul quoque coloratior, ac si plus humoris ex tubulorum osculis prolectum, & operimentum osculorum corporis tubulosi plerumque crassum & glutinosum absterlum fuisset. Ventriculus arcte constrictus erat: continebat furfures, lapillos albos & pauca *amygdalarum amararum* frustula, humentiora omnia solitò. In principio duodeni statim occurrit chylus crassus pultaceus, flavus; eo detruncato non procul à pyloro statim emerferunt lumbrici teretes, ascaridibus crassiores & firmiores. Abscis venis & arteriis subaxillaribus, erupit sanguis copiosus fluidissimus & nitidissimus: apertis postea ventriculis cordis, in illis nec guttulas quidem sanguini nec vel minimum grumulum, aliudvè coagulato sanguini simile videre potuimus. Tunc & aliquandiu post adhuc calebat. Intestina ultra tres spithamas continuerunt chy-

chylum crassum viscidum, turbidum subflavum cum multis vermibus: bilis se nullibi effudit: in reliquis intestinis nulli vermes, paucae faeces aliquantulum coactae, maximam vero partem vacua apparuerunt: à pyloro ad extremum intestinorum nec vel minimum *amygdalarum amararum* frustulum reperire potuimus. In faucibus plura *amygdalarum* frusta & propè integri boli hærebant: quædam micæ illarum etiam palati rimam intrarunt. In occipite intra duplicaturam cranii spongiosam & quasi pumiceam, sanguis niger, grumulosus detinebatur, eâ ratione, quâ in aviculis laqueo strangulatis his in locis semper reperitur. Ablato cranio medullæ spinalis principium, cerebellum & interstitium inter hoc & cerebrum omnia sanguine suffusa erant: exemptis cerebro & cerebello, tum interstitia tum basis humentiora videbantur. Remotis membranulis in locis sanguine suffusis, sanguinem extravasatum & grumosum cum ichore sanguineo reperi. In pulmonibus nihil vitiosi animadversum fuit.

III.

Columbæ eadem horâ pennas alæ detondendo vas sanguiferum in extremo apice sauciavi, prorupit sanguis largiter nec ab imposito atramento sistebatur: tandem hæmorrhagiam ferramento candente adusto vase brevi suppressi: verebatur debiliorem fore, at vegeta perstitit. Igitur *Amygdalarum amararum decorticatarum* & contusarum cum aqua in bolos coactarum drachmam circiter intrusi: ultra octantem horæ partem absq; ulla vacillatione incessit, unde secundâ vice unum alterumve bolum ultra fauces in gulam adegi: vegeta nihilominus incessit, & nondum languidæ ingluvies non diu post hæc inflabatur: tandem pennæ in dorso surrigebantur & cauda potius deprimebatur: quàm attollebatur: mox paroxysmo epileptico prosternebatur: alæ, pedes & caput validè concutiebantur; caput subinde retrahē-

hebatur; imo totum corpus jactabatur. Paroxysmus brevi duravit, iterum se in pedes recepit, aliquandiu incessit: postea sensim pedes ægrius loco movere, nec diu post iis non amplius insistere valuit; semel alas adhuc succutit, subinde collum leviculè torquebatur, tandem instar apoplecticæ aliquandiu jacuit, tardè & intercisis vicibus respiravit & ore hiantè aërem quasi captavit aliquoties; oculi diu splendidi & nitidi permanserunt: paulo ante obitum demum obtenebrati fuerunt & post ferè elapsedam horam dimidiam spirare desiit.

Gulæ superior pars amplior erat & rubescens: ingluvies plena lentium, avenæ & frustulis *amygdalarum amararum* candentium; omnia ut in columbo exlucca. Corpus tubulosum impletum erat humore turbido lacteo, ut primum abscessum bene maturum hic ruptum crediderim: ejus superficies ab operimento mucoso, deterso humore lacteo, prorsus denudata & rubicundior solito conspiciebatur. Ventriculi contenta erant furfures, lapilli albi & pauca frustula *amygdalarum amararum*, candida liquore aqueo & alicubi spumæo imbuta. In principio duodeni continebatur chylus crassus, viscidus, turbidus, subflavus cui lumbrici teretes immixti erant. Ex vasis axillaribus fauciatæ profiliit sanguis admodum fluidus, ut in columbo; inde quoque ventriculi cordis prorsus vacuabantur, nihilque sanguinis in illis reperiatur. Pulmones rubicundi erant. Intestina magis corrugata videbantur quàm aliàs observatur: duodenum tamen rotundius & planius, ceu chylo impletum, mansit. Columbæ hujus corpusculum citius quam columbi perfrigit. Corpus spongiosum inter duplicaturam cranij & vasa sanguifera plena erant sanguine grumoso nigro: penitus ablato cranio medullæ spinalis principium, cerebellum, interstitium inter hoc & cerebrum etiam basis cerebelli, omnia sanguine suffusa erant, minus tamen quam in columbo, attamen plus liquoris aquei hic detinebatur: forsan minus sanguinis in columba extravasatum

tum fuit, tardiusque apoplexia supervenit, quia ob hæmorrhagiam prægressam fauciatò vase multum ejus profusum fuit. Rima palati à frustulis *amygdalarum amararum* admodum infarcta & quasi obturata erat: Pharynx quoque & gula ad ingluviem usque valde à flatu & *amygdalis* distentæ erant. Asperæ arteriæ annuli cartilaginei integri sunt, ut etiam à gula valde impleta comprimi & coarctari nequeat. In toto intestinorum cavo nemica *amygdalarum amararum* apparuit: continebat, ut in columbo aliquousque chylum crassum, viscidum subflavum, turbidum, cum plurimis vermibus teretibus, nullibi bilem; in reliqua portione faeces coactas, alicubi mucum condensatum; magna pars vacua erat. Ureteres urina cretacea transparente pleni erant. Oviductui inerat ovum figura nucleipinei, sed duplo crassius: in ovario plurima ova lymphæ pellucida plena, pisi magnitudine, nulla lutea continebantur.

III.

Felis bimestris ferè d. 14. Maj. 1679. ex alto cecidit & imprimis os graviter læsit, ut ab illo tempore nec edere, nec sugere valuerit; die 17. Maj. *Filius meus Joh. Conradus Med. Doct.* præsentè *Exc. D.D. Heinrico Scretæ & D. Hillero* drachmam circiter *amygdalarum amararum non excorticatarum* in bolos coactarum intrusit ante secundam pomeridianam, paulò post quasi semi paralytica pedes posteriores languide traxit, anterioribus verò vix reptare potuit: non diu postea sequebantur paroxysmi quatuor epileptici, quæ mirè artus & caput exagitabantur & tendebantur: inter unum alterumque paroxysmum induciæ concedebantur: post ultimum paroxysmum anhelosè spiritum traxit; ante tertiam vespertinam spiritu sensim deficiente, respirare desuit. Detracta pelle, in inguine dextro & circa costas ejusdem lateris portiones, forte à casu sanguine suffusæ erant: pinguis adhuc fuit quæ mvis parum intra triduum alimenti na-

ctus fuerit vel prorsus nihil. Aperto abdomine ventriculus satis amplus, sed foris rugosus & multis sulcis orbicularibus, seu transversim ventriculum inter secantibus præditus apparuit: incisus ab orificio ad pylorum nihil præter bolum ex *amygdalis* in unum bolum compactis & mucō pellucido involutis continuus: bolo cum mucō sublato superficies, imprimis in fundo & superne inter duo orificia, rubuit. A pyloro duodenum & jejunum ultra palmam bile croceâ tangebantur; postea ultra aliquot palmas intestina erant alba vacua, nihilque præter paucos vermes continuerunt: hinc rursus portio palmaris flava, reliqua ad principium recti alba & vacua erat. Rectum impletum fuit fecibus nigris piceis, foetidissimis, forte à sanguine post casum inglutito & huc è ventriculo & intestinis detruso. Vesica ab urina admodum distenta erat. Ductus bilarius admodum bile turgebat ac hepaticus supra insertionem ductus vésiculæ nodosus fuerat. Cor sanguine plenum cum auriculis, faucium fudit sanguinem admodum fluidum & prope aqueum ratione consistentiæ, cœtera rutilum. Pulmones non erant inflammati; nisi in lobo dextro rubor apparuit, quem potius adscripsi casui.

V.

Eodem Cl. D. D. *Secreta* & D. *Hiller* Gallo gallinaceo intraferunt bolos ex *amygdalis amaris*, unde octies alvum exoneravit & post miras convulsiones iterato perpeffas mortuus est. Ventriculum examinandum transmiserunt: foris ejus caro atro rubescens erat. *Amygdalas* in corpore tubuloso & atrio ventriculi substitisse reperi: absterfo mucō minus viscido tota superficies interna corporis tubulosi admodum rubicunda erat, ut & atrium ventriculi. In fundo ventriculi furfures & lapilli liquore aqueo diluti continebantur, cum alias contenta sicca & exsucca sint.

VI.

VI.

Ex communicatione Cl. D. Joh. Heinrici
Hilleri Med. Licent.

ANNO MDC.LXXIX. Die IX. April. faucibus bimulae felis *amygdalarum amarar.* c. corticibus contusarum ziii . per vi-
ces intrusi, non multo post universum os faucesque copiosis-
sima primo tenuiere mox tenaciore ac viscidior lymphā dif-
fluebat quasi, insequente tremore totius, quibus cessantibus, so-
pore seu somnolentia notabili prehensa, uni loco immobilis,
oculis conniventibus, quasi affixa esset, inhærebat, post autem
horæ fere dimidiæ decursum, caput ipsi aliquoties violenter satis
concutitur, quo motu excitata oculos aperit, adstantes adspi-
cit, clamat, fugamque tentat, frustra tamen, progredi enim è
que loco se movere nesciebat, leviter autem non multo post ad
progrediendum impulsā, ægrè admodum vermīs ad instar re-
pendo, posterioresque pedes penitus resolutos post se trahendo
per pavimenti longitudinem ad ejus ferè medium perrexit, ubi
dextrum in latus decumbens, violentissimis ventriculi subver-
sionibus aliquoties tentatur, omneque prius devoratum per vo-
mitum reddere cogitur, quo factō brevi post pristinas recolle-
git vires, solā aliquandiu durante salivatione.

VII.

Ex communicatione Ejusdem D. Licent.
Hilleri.

SUBSEQUENTE die 12. April. foete ac grandiori feli z *amygda-*
lar. amar. exhibui, ast sine ullo insequente effectū vel altera-
tione

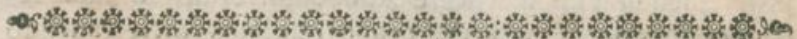
tionem præter levissimum quendam ac vix notabilem soporem, quo tamen brevi discusso ac evanescente sanam dimisi.

VIII.

Ex communicatione *Ejusdem D. Lic.*
Hillari.

Die 21. April. Cani juniori 3v. amygd. amar. intrusi, hic elapsa semihora immutatas adhuc amygd. per vomitus repetitos rursus rejecit, & nullo alio accedente symptomate citissime convaleuit, huic secunda vice 3iij. amygd. amar. in fauces ingessi, at pari planè successu ac effectu, rejecit enim iterum uti prius devorat. amygd. postquam per dimidiam vel quod excurrit horam eas retinuerat & priorem recuperavit sanitatis statum quo & adhuc integro fruitur.

IX.

Ex *Ejusdem D. Licent. communicatione.*

Die 9. Maij Vulpeculo novem vel decem præter propter festimanarum, amygdalas amaras N.º v. minutim incisas inque globulos duos mediante saliva concinnatas, devorandas exhibui, perexiguo dehinc elapso temporis spacio, pusilla hæc vulpes toto corpore tremens, incerto talo vacillante gressu temulentorum in morem incedere, capite & pectore progrediendo, per vices in terram procumbere, mox etiam diris omnibus convulsionum speciebus tentari coepit, cum pulsu cordis celerissimo ac imbecilli, respiratione etiam quadantenus læsa. Rebus-

bus sic constitutis cultro, durantibus semper convulsionibus subjicitur, ubi aperto abdomine ventriculum reperiēbam collapsum omnino, mollem ac flaccidum, ab omni convulsione immunem, pariter & intestina quiescebant, omnisque eorum motus ablatu fuit, maxima interim in partibus externis ferocia perseverabant convulsionē, quae tam diu durabant, donec thorax apertus erat, hoc enim dissecto sub atrocissimis convulsionibus, cordisque vehementissimis motitationibus expiravit. Dissectus ventriculus leviculas plicaturarum ejus exhibuit inflammationes, pylorus arcu clausus erat, oesophagus contra reſeratus patebat, intestinum duodenum conspurcatum deprehendi bile porracea copiosa, nullo modo autem inflammatum erat, in fine jejuni similis latitabat materia non a. in tanta copia. &c.

Scholia.

AD experimenta *amygdalis amaris* faciēda & illa his quae vegetabilibus cum Amicis tentavi, subnectēda me *Anni VIII. Observ. 99. Miscellan. Curios. German.* ab Exc. Dominis Collectoribus suppeditata, impulit. *Dioscorides* quidem de *Mater. Med. l. 1. c. 176.* pridem posteritati reliquit quod *Amygdala amara* *λεπτα* *καὶ ὡμαὶ* *βρωθείη* *οὐ δύνη*; Verum nemo posterorum quod equidem sciam, scripto assensum praeſtuit, aut confirmavit. *Marcellus Virgil. in Comment. ad c. 144. l. 1. Dioscor. p. m. 153.* post literas renatas de hujus textus lectione anxius, casu didicit quod ratione carere videbatur; vulpes n. tum demum *amygdalis amaris* enecari, nisi contigerit è vicino aquam lambere, credidit, postquam ab amico fide digno intellexit. Felem Pharmacopoei dulciariis assuetum, comestis septem vel ad summum octo *amygdalis*.

lis amaris coepisse primum intus torqueri & veluti furiosum circumagi; toto tandem corpore distentum difficilimum mortis genus obiisse, periisseque non ultra horam protractâ vitâ à cibo illo sumpto. Atque ita ostendit Veterum fidem ac manuscriptorum auctoritatem facile experimentis stabiliri, variis lectionibus & conjecturis frivolis lacerari, quod *Dioscoridi* evenisset *ex Comment. hujus loci apud Marcell.* patet nisi cius litem diremisset. Postea gallinas quoque ab his necari etiam casu innotuit, ut patet *ex Commentar. in Matthiol. Exc. Joh. Cass. Bauhin. Edit. 1597. l. 1. c. 139. p. 221. Ex. Hist. Univers. Plantar. Cl. Joh. Bauhin. l. 2. c. 7. p. 183. Exc. D. D. Jennisius Sciuro amygdalam amaram lethiferam comperit: Ciconiæ, columbis, gallo gallinaceo, feli & vulpi, de quo imprimis dubitabatur, mortem attulisse historiæ propositæ significant; cur autem tum canis ventulus, cui *Exc. D. D. Christoph. Harderus* unciam dimidiam, & junior, cui *Cl. D. Lic. Hiller.* drachmas quinque intrusit, non multum à vulpibus discrepantes & binæ feles non peremptæ fuerint? Judicium hac vice suspendo: inquisiturus ulteriore indagine & repetitis experimentis.*

2. *Amygdala amara* in ciconia, columbo, columba, fele Hist. IV. & vulpecula convulsiones universales non minus quam *cicuta aquatica*, nux vomica, cocculæ aliæ hujus fortis concitarunt. Felis bimula Hist. VI. universalis convulsionis prodromos, tremore & capitis succussione ostendit: at plenior emersionem vomitus impedit, ipsamque ut & canem Hist. VIII. è graviore periculo eripuit. Universales convulsiones non produxisse videntur particulæ quædam *amygdalarum amararum* sanguini permixtæ, & hinc ad principium nervorum delatæ, nam illarum frustula pylori terminum non egressa fuisse, sectione patuit in omnibus his animalibus, quorum intestina post mortem perscrutabantur: deinde post ingestos bolos ciconia, columbus, felis Hist. IV. & vulpecula tam subito convulsionibus obruebantur,

bantur, ut impossibile fuerit à fermento stomachi in tantillo temporis intervallo vel pauculas guttulas, etiam quintæ essentiæ, *amygdalarum amararum* elici & sanguini communicari potuisse, maxime à mucoso, quale erat quod *amygdalarum* frustula in Fele Hist. IV. combinavit & involvit. Denique statim sub pyloro in duodeno & jejunio in ciconia & columbis chylus occurrit consistentia & colore similimus avium alias sanissimarum, illarumque quæ nihil peregrini naturæque adversi admiserunt. Non his adversatur biliola quædam inundatio in duodeno & portione jejuni in fele Hist. IV. & vulpecula observata, cum credibile sit ob famem, quandam bilis effusionem huc factam fuisse, ut in altera vulpecula pridie à Filio meo secta animadversum fuit: illa enim ad *amygdalas amaras* damnata, ne minimum quidem de cibo apposito degustavit pluribus horis: in dissectæ ventriculo nihil prorsus cibi repertum, duodenum verò & jejunum intus bile suffusa vidit: & famem potius, quam *amygdalas amaras* effluvi biliosi causam fuisse confirmant cætera animalia, in quibus nihil tale inveniebatur, quæ intestinorum galli gallinacei facies fuerit, referre non licet, cum catus illa cum cæteris visceribus, relicto solo ventriculo, surripuerit: illud autem oculis usurpare licebat de frustulis *amygdalarum* nihil ad pylorum pertigisse, maximam partem intra corpus tubulosum, in atrio ventriculi & quasdam in ejus fundo cum arenulis substitisse. Magis veritati consonum est à gravi ventriculi afflictione, ut & gulæ, præsidem systematis nervosi ad convulsiones universales concitandas compulsum fuisse atque etiam *amygdalas amaras* exempla suppeditare, epilepsiam oriri posse non immediatè nervorum principio, sed extremis illorum expansionibus læsis. *Amygdalas amaras* ventriculi & gulæ nervea interiora vellicando & irritando afflixisse, vel sola inflammationis signa his in locis apparentia abunde testantur: quod etiam abstersio muci tenacissimi internam superficiem corporis tubulosi operientis probat, cum

cum citra irritationem fortem & allectionem copiosioris seriei ex tubulis neutiquam secessisset: nec minus clamores aliaque dolorum indicia ante convulsionum eruptionem, vellicationem ab amygdalis factam produnt. *Amygdala amara excorticata* mitius quidem & tardius columbam affligerunt, quam *non excorticata* cetera animalia, nihilominus tamen ostenderunt virus suum erga animalia huiusmodi non in cortice sed quoque nucleo occultare.

3. *Amygdala amara* quibusdam citissimè, quibusdam tardius, sed quoque satis brevi tempore vitam eripuerunt, non ob sanguinis coagulationem ob quam è corde protrudi & ad cerebrum transmitti nequirit, cum fluidus manserit: nec ob eius insigniorem profusionem, cum in vasis abundaverit: sed ob motum fibrarum cordis abolitum, idque paucorum momentorum in quibusdam intervallo, unde sanguinem ulterius propellere nequit, ac post obitum auriculæ imprimis dextra & ventriculi sanguine impleti observabantur, quod in omnibus animalibus repente citra sanguinis effusionem emortuis conspicitur. Unde verò fibrarum cordis motus tum brevi abolitus & quomodo fuerit, referre sanè obscurum: Spirituum dissipatio aut fibrillarum à vehementi motu enervatio causari nequeunt, cum non diu ab *amygdalis* afflicta fuerint, & non raro convulsiones longius & crebrius tolerant, etiam aves minutiores, citra interitum: ut propiorem fibrarum cordis afflictionem, sc. cordis palpitationem diuturnam nunc prateream. Apoplectici quid ciconiæ & columbo contigisse admodum credibile est, cum post non vehementes concussiones convulsivas vivere desierint, manente cadavere diu calido, cum quoque intra cranium sanguis extravasatus repertus fuerit, in fortissima etiam apoplexia cor non tam cito in motu suo subsistit, quin saepe diu omni reliquo motu & sensibus abolitis illum continuat. Strangulativi quidpiam concurrisse in ciconia, columbis & vulpecula animadverti nequit,

aequirit, cum placide expirarint: nullum tamen dubito quin spiritus interceptio symbolum suum ad necem accelerandam contulerit, non quidem astringente *amygdalarum amararum* vi, quæ sensibus obvia non est, nec asperæ arteriæ compressione à gula inflata, cum aves circulos cartilagineos integros obtineant, unde laqueis suffocata ægre & non sine magnis alarum & totius corporis succussionibus emoriuntur, sed nervos pulmonicos & diaphragmatis quoque convulsos & totius generis nervosi calamitati involutos. Ut in re obscura aliquid dicam videtur cor, afflicto gravius ventriculo & gula, quia eodem nervorum partem gaudet, quasi attonitum reddi ac constrictionis quasi oblivisci, unde ab affluente indefinenter sanguine auricula dextra ejusque ventriculus nimium distendantur, fibræ suum tonum amittant tandemque sanguinem, ceu enervatæ, ulterius propellere nequeant. Certe videmus in syncope quæ cardiaca vocatur, & cujus causa in ventriculo latere creditur, idque non sine verisimilitudine, primum cordis motum imminui, unde extrema frigescent & expallescent, postea prorsus cessare, ægrosque instar emortuorum prostratos jacere, imo nisi succurratur, vitam amittere prorsus: vires autem cor recuperare spiritibus animalibus, ceu motus instrumentis, vellicationibus, frictionibus aliisve irritaminibus excitatis, refocillatis & tandem causam in ventriculo demulcentibus & auferentibus. Verum hæc altiore indaginem requirunt & clarius aliis experimentis patebunt.

CAPUT XX. De Antimonio.

Historia I.

Ani robustiori præsentibus D.D. *Heinrico Sceta*, D.D. *Gmelino*, D. *Sibelio van Geor.* & aliis Medicinæ operam dantibus, die 25. Nov. 1675. Flor. Antimonii alb. ʒs carni

Li

elixæ